

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIETATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	0'05 cèn. pta
A domicili. Es trimestre.....	0'65 »
Un any.....	2'50 »
Per dotzenes.....	0'45 »
Num. a atrassats des 2.ª tom..	0'06 »
Id. id. des 1.ª tom..	0'07 »

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI T'É VENT Á SA FLAUTA.

ADMINISTRACIO CADENA DE CORT, N.º 11.

Fòra Palma. Dins Mallorca.	3 mesos. ...	0'85
	1 any. ...	3'25
Dins España	3 mesos. ...	1'00
	1 any. ...	3'50
A Ultramar y s' Estrangè.	3 mesos. ...	1'00
	1 any. ...	5'50

S' ATLOT DE BARCA.

(ACABAMENT.)

IV.

—Ja hey estara content el patró en veurerlòs, (anava dihent p' es camí En Matginet, al temps que corria de manera qu' els talons li repicavan s' esquena.)

Quant En Matginet salta en cubèrta, cridava xaest.

—¡Patró Ventura! Jo vos duch congrèts de Sant Geroni.

Y alla à s' escotilla de sa cambra li mostrava sa panera de ses monges, plena d' uns congrèts tan gròssos y hermosos que deyan «Menjaumè.»

—¿Que seras el dimèni? (li digué el patró mitx sonrient.)

—En nom de Deu que vos veïtx riure, (contestà En Matginet, al temps que li buydava sa panera demunt es llit.) ¡Hala! Menjau congrèts; ara que 'n teniu à balquena.

El patró que ja s' en havia posat un dins sa boca y que ja n' apareyava un altre de hò que 'l trobava, digué:

—Axò es la mayna d' els congrèts. Saps que los tròb de saborosos. ... Com que sian millors qu' els de Ciutat... ¿Y d' hon pècores los has tret, Matginet?

—Per ara menjau, patró. Ja vos ho contaré tot després, qu' axò es cosa llarga.

—No, no. Contambó ara, al temps qu' aquesta menja me torna l' ànima dins el còs, quant la tenia ja mes avall d' els talons. Gracies à n' es tèu bòn cuydado encara esper torna à veure Mallorca y sa mèua dèna y els mèus infants.

Llavòrs En Matginet li conta fil per randa tot quant li havia passat amb ses monges, y heu deya amb tal saborino y heu pintava amb uns colors tan vius que 'l pobre patró no heu creya.

—¡Ca! ¡Ca! Tu tot axò t' ho inventas.

—Bona casta d' inventarmhó y es vè.

—Te deus havè ajagut com una mòpia à fè la siesta demunt ses roques des Moll....

—No heu trobau vos que jo tench semblant vici....

—Y d' adormit heu has somiat.

—Ydo. vos deveu somia també ara que los vos menjau y los trobau tan redobòs.

El patró que 'n tenia un altre dins sa boca y el trobava com à mèl y sucre, va veure qu' allò no era cap sòmit, sinó una cosa real y positiva; y pensant si seria un miracle del Sant-Cristo de la Sanch, que tenia dins un quadret al mitx de sa cambra; va deixa qu' En Matginet acabas sa sèua contarella.

Quant hagué fiut del tot, li va dí.

—Ja pens que no sera tan gròs es festé com tu el supòsas, mes, aviat heu tendrèm averiguat Crech havè entès que t' han dit qu' hey vaja.

—Sí, patró. Y que no vos ne descuydeu qu' es cosa qu' impòrta.

—¿Y no t' han dit el perque?

—No, patró.

—¿Y qu' es molt lluny aquest convent?

—Es un poquet enfora, però no tengué ànsia. Jo vos hi acompanyaré perque tench ganes de tornà à veure ses monges, y vos duré p' es camí mes curt, perque no vos canseu ni perduu cap passa.

—De lo que tens tu ganes es de que te donen congrèts.

—Ell qu' heu vessem, va dí es cego.

—Jas. Menja 'n un parey y digués quins los tròbas.

—Jo, ben bòn. ¿Y vos?

—Com à bàlsam.

—Ja n' estich content. ¡Hala! Donau'l una altre vestida à sa panera, ara que 'n teniu.

—Per avuy ja m' he trèt sa panxa de mal any. Un altre dia sera bon dia.

Gracies à n' els congrèts, sa talent des patró va anà amb augment d' en hora en hora; y una setmana després ja se atapia de pollastres y se passeljava amb un gayato per demunt es Moll.

Vengué aviat s' hora qu' el patró Ventura, ja hò del tot, pogué tornà à caminà generós, sense bastó y sense tení que aturarsè à sèure una estona ó à prendre alè; y un decapvespre quant ja tenia es barco carregat y à punt de sortí per Mallorca, s' en anà amb En Matginet à veure ses monges de Sant Geroni.

—¡Alabat sia Deu! (digné en el torn.)

—¡Pera sempre! (li contestaren.)

—Señora, (respougué) Jo som el patró Ventura de Mallorca, que vostès desitjan veure abans de tornarsèn.

—Anau à n' el parlador del costat y sèys una estoneta qu' al instant hi serèmtotes. (contestà sa monja amb veu complacent y amorosa.)

El patró tot estorat, quant va sentí aquella mongeta que parlava tan bé es mallorquí, se quedà com à beneyt; y quant s' en anava à sèure à n' es bauch des parladò deya a s' atlot:

—Tú tendrás rahó, Matginet.

—Jo vos ho deya, y vos no heu volíau creure.

—Y éll qualsevol diria y juraria qu' es mallorquina sa qu' ha respòst.

—Deixau fé que surtan totes, y en sentireu de bones.

—¡Quina passada, com som Xesch!

—Sabeu que son de conversadores. La mare Abadessa té una llengo més estillada que sa d' un canari.

Mitx quart després tornaren à obrir ses portes d' els reixats y à tení capítol ses monges totes plegades devant ells.

—Señores, (los va dí el patró.) Jo vench a donarlos les gracies des present d' els congrèts que m' enviaren per s' atlot. Aquí los torn sa panereta buйда; y ara me dirán lo que vòlen de mí.

—¿Sou vos aquell patró mallorquí que estava tan malalt y desmenjat? (digué la mare Abadessa.)

—Y baldat de tot el còs, señora.

—Digaumós donchs abans de més rahons. ¿Com vos agradaren els congrèts?

—De lo més.

—¿Ja estau sá del tot?

—Com si tal cosa, gracies à Deu.

—¿Ja heu cobrat altre pich la gana?

—Ja comens à trèure faves d' olla.

—Nosaltres ja trobavam que vos torbavau à vení, y teníam pòr de que no fossau mòrt, ó de qu' haguesseu partit cap à Mallorca sense venirmós à veure.

—¡Que vòl dí, señora! ¡Jo anarmèn axuí sense dí ase ni bèstia! Jamay ho hauria fet. Vostès no 'm coneixen bé.

—Donchs ara eus dirèm el perque eus hem molestat.

—Mánigan y dispongan amb tota franquesa.

—Heu de sèbre donchs, patró, que nosaltres desitjàriam, ara que ja sabem quina casta d'idioma es el que parlàm les monges dintre el convent, que vos mos esplicasseu com es assò que nosaltres, que som malteses totes, parlàm el mallorquí, estant tan lluny de Mallorca.

—¡A bon gat encomanan aquest formatge! Val aquí una cosa que jo no la sebré aclarir maldement m'hi empeny.

—Y nosaltres manco.

—Si axò es un misteri que me fa está bisbèlich. Les sent parlà y me pareix essè à ca-mèua.

—¿Vos trobau que 'l parlàm bé, nosaltres monges, à n'el mallorquí?

—¡Si 'l parlan bé! Milló que jo que som natural de Mallorca. Bé, qu'els catalineros son els qui 'l parlan mes malament, perque..... ja ho veu; avuy som aquí, demà som allà; un cop li pegám en francés, s'altre en mòro; y axò mos esfondra sa llengo perque aprenim termes rars y los amollam à lo milló sense temermosnè.

—¡Benehit sia el Senyor! ¡Nosaltres que no som de Mallorca, parlar el mallorquí mes bé qu'els mateixos mallorquins! ¡Com que no sia possible!

—Ah, si senhora. Es mallorquí que vostès parlan es el mateix amb qu'está escrita sa Doctrina Cristiana véya, que jo sabia de cor quant era nin; y he sentit à dí molts de pichs à homos sabuts y lletruts qu'aquell llibre era un modeló de llenguatge molt diferent de sa Doctrina Cristiana qu'ara corre, qu'está plena de faltes d'ortografia. ¡Uey! segons diu qui ho entén. Es nostro Vicari quant mos ensenava ses primeres lletres dins s'escòla de Sant Maltí, sempre mos deya que per aprendre bé d'escriure es mallorquí lo milló era sebre de memoria aquell llibre y repasarlo d'en tant en tant.

—En tornar de Mallorca mos hauríau de fer la mercè de portarnosnè una de aqueixes Doctrines velles, per curiositat nostra.

—No passin cuydado. Tot lo que vulgan. Axò per mí es cosa de pòques taules. Y, no se crega, que lo qu'es à Mallorca encara n'hi ha qu'el parlan tan bé com vostès, perque molts de pagesos de la pagesia conservan de lo milló sa llengo antiga, que segons contan mos vó de mes enllà de Catalunya d'una llengo de dins Fransa qu'es diu el llemosí.

—Ara me feys recordar qu'una volta una dama coneguda nostra que diferents vegades mos ha sentit parlar amb sa llengua del Convent, sense comprendrer-la, com se supòsa, mos deya que havia sentit enraonar dos senyors catalans y li havia semblat sentirmós à nosaltres, tant s'assemblava al nostre son parlar.

—Jo no heu descrech perqu'els pagesos de la montanya de Catalunya amb qui jo he conversat moltes vegades, son els qu'he trobat que tenen sa llengo mes

consemblant à sa d'els nostros pagesos mallorquins. Y axò se comprèn clà, perque com contan llibres veyes que noltros som descendents de pare à fíy d'aquells cavallers catalans que vengueren à conquistà s'illa de Mallorca, sa llengo mallorquina antiga ha d'essè per força sa catalana; y els qui mes l'han conservada son els pagesos perque son gent que viu retrèta dins la vila sense tracto ni roce amb la Ciutat y sense havè tengut may contatge amb gens estrangeres.

—¿Voleu dir qu'els catalans també mos entendrian si mos sentissen parlar en la llengo del Convent?

—Y depressa, senhora.

—¿Y nosaltres los entendríam à ells?

—Axò, fora segons: perqu'ha de comprendre qu'es català qu'ara es parla dins Barcelona y viles veynades, particularment els ports de la còsta, no es el català pur que se conserva dins l'alta montanya. S'hi son introduhides moltes paraules castellanes y franceses qu'el desfiguran bastant, y podria essè que vostès haguessen de badà bones oreyes perque no los passàs res per maya.

—¡Bon-Jesus! ¡Quines coses que mos deys!

—Y es la veritat, senhora.

—¡Veja! Nosaltres ans mos creyam qu'aquesta llengua nostra la havian inventada les monges veyes, perque cap persona estèrna pogués sebrer de quin pèu mos doliàm dins el convent. Mes ara que sabèm que es la llengua de Mallorca, tenim un gran interès en averiguar com es qu'aquest mallorquí s'es aficat dins canostrà.

—¿Y vostès ahont l'han aprèsa à n'aquesta llengo?

—Assí. Dins el convent.

—¡Dins el convent! Axò si que encara es més raro. ¿Y qui tenfan per mestre?

—No n'hem tengut may.

—¿Y com l'apreníam sense mestre?

—Nosaltres ab nosaltres.

—¡Jesus, Deu meu! Com que sia un miracle.

—Quant entra una novicia, hey ha per estil que no puga prendre el vèl negre que no l'entenga al manco.

—¿Y axò per quin fi ho fan?

—¡Per quin fi! Sabeu qu'es de còmodo per nosaltres quant som assí en el parlador el que les escoltes pugan avisar à la que parla sobre lo qu'ha de dir, sense que ningú entenga lo que li deym.

—Es veritat.

—¿Y no mos diren al manco per quin camí podriam lograr el nostre intent?

—¿No tenen qualque capella conegut qu'haja vist els papers des convent, que los puga donà una mica de llum y espin-sellà per clà aquest assumto?

—Ja ho hem provat. Tenim el pare Nicolau que es l'home mes entés de Malta, que una vegada ni'n parlarem y no mos va sebrer descifrar aquest punt; y assò que diuen que es tot un home en matèries de cánons y teologia.

—Ell emperò no devía sebre encara qu'aquesta llengo que parlan fos sa mallorquina.

—No ho sabia. Es cert.

—Perque si hagués sabut axò, tal volta los hauria aclarit tolduna aquest bugat.

—Teniu molta de rahó.

—Ell viu aquí devant; (digué la mare Vicària.) Fassa cridar al donat y que 'l vaja à fer venir ara tolduna.

—Ha pensat bé (contesta la Abadessa).

Y una mònja jove, amb una seña que li feren, sortí des ròtlo per donà ses ordres.

—Jo lo que puch fé, (va dí el patró,) es en essè à Mallorca demanarhó à un seño que conech qu'está à casten Brondo, y que té moltes còses d'aquestes apun-tades ó mapades à un llibre; y com ell es Cavaller de Malta será facil que tenga noticia de ses antigüedats d'aquí, y que mos sàpia aclarir aquest ram; y en tornà, si puch lográ res, vení à dirloshó.

—¡Ay! que mos fariáu de contents, patró Ventura. No vos ne descnuydeu, que nosaltres ens encomanarèm à Deu perque torneu prest y ab solvament.

—Poch me costará es ferhó.

—Ara tenim un altre cosa que demanarvos. ¿Digau com es que vos, sense esser de Malta, sabereu que nosaltres feyam aquesta casta de congrets tan bòn?

—Jo no sabia que vostès en fessen; però, malalt vòl salut; y com estava desmenjat del tot pensava amb sos congrets de Sant Geroni que son tan bòn perque un malalt entr en ana; y vaitx caure à dirhó devant s'allot.

—¿No deys que no sabíau que 'n fessam?

—Ben cert que no heu sabia.

—¿No ho sabíau y pensavau ab los congrets?

—Jo no parl d'els d'aquí. Jo parl d'els de Mallorca.

—¿Y que n'hi ha à Mallorca? (diguereu à la una moltes monges.)

—¡No n'hi ha d'havè! Y molts.

—¿Fets allà?

—Fets alla.

—¿Tan bòn com els d'assí?

—Tan bòn.

—¿Y ara deys ver, patró?

—Tan vè com s'ha dit missa avuy.

—¿Y no mos enganyau?

—¡Pobret de mí! ¡Quin interès he de tení jo amb enganarles!

—¿Y qui los fa?

—Ses monges.

—¿Les monges d'allà? ¿Y quines monges son?

—Ses de Sant Geroni.

—¡Oooh! (diguereu à la una totes ses monges.) ¡Mirau! Qui ho havia de pensar may que à Mallorca hi hagués un convent anomenat de Sant Geroni, com el nostre, ahont sabessen fer també les monges una casta de congrets tan bòn com els que nosaltres feym.

—¿Y qui los degué donar la recepta? (preguntà la Vicaria.)

—Axò si que no ley sabría dir, señora. Lo qu'es ben còrt qu'els congrets d'aquí y els d'allà pareixen fets de ses mateixes mans y amb so mateix mòllo.

—¡Bon-Jesus! Y que som de poca còsa en aqueixa vall de llàgrimes. Nosaltres que mos pensavem esser les úniques en lo mon per fer congrets, y ara mos trobám que no som lotes sòles. ¡Que sabèm de poch les dònnes tancades dins quatre tàpies.

Amb axò arribá un capellá véy, còll curt, vermey de cara, sense cabeyes, que se llevá es capell, y comensá amb un mocadò de daus à torcarsè sa suhó des front y de sa clòsca.

—Va-t' aquí el pare Nicolau, (digueren ses monges) que mos treurá de dintre el fanchi.

—¿Que tenen res de nou? (preguntà ansiós es capellá.)

—Si, pare, mos ha de aclarir una dificultat que tenim.

El bô de sacerdot quant va veure que el patrò parlava amb ses monges amb sa llengo des convent com si fos sa séua pròpia, el se va mirá amb uys recelosos y ruliá ses ceyes; mes quant la mare Abadessa amb bòn maltés li doná conta d'els descubriments qu'havian fèt sobre sa séua llengo y els congrets de ses monges de Mallorca, va veure el Cèl ubert y los doná sa clau d'aquell misteri qu'havía acabat d'esserhó per ell desd' aquell moment.

El patrò qu'entenia es maltés senti qu'aquell sacerdot los contava qu'aquest fet raro s'esplicava amb sa majó naturalitat del mon, tenguent en conta que doscents anys abans hey havia hagut un gran Mèstre de Malta qu'era mallorquí y per més seïnes de can Coloner; que aquest gran Mèstre havia estat es fundadó d'aquell convent, y fós perque li agradassen els congrets de Mallorca ó fos per altres motius, havia fèt vení per fundarló quatre monges mallorquines de Sant Geroni.

Segurament aquestes monges, que no entendían cap mica es maltés, parlavan sempre dins es convent elles amb elles en bon mallorquí; y ses joves novicies qu'hey entraren, l'hagueren d'aprendre per fòrsá, per podè parlá amb elles; y s'avesaren també à parlarló dins es convent com si hagués estat sa séua llengo pròpia, perque sa necessitat s'hi posava. Ses altres novicies qu'anaren entrant més tart, degueren fé lo mateix; y aquesta cadena d'enseñansa forsose se va aná allargant fins que vengué una època que ni varen sebre que fossen mallorquines ses primeres monges fundadores, ni solament que fos mallorquina aquella llengo qu'aprenían allà dins.

Esplicat tot es misteri, el patrò se despedí del Pare Nicolau y de ses monges, que l'carregaren de defensius y rosaris.

S'allot demaná uns quants congrets per si al cas el patrò tenia una recayguda p'es camí. Ses monges que li conegueren la teta, l'ompliren de pastes qu'ell se va sebre compòndre allà mateix hont solia posá els òus d'els viròts y gavines, y li encarregaren una visita per ses monges de Sant Geroni de Mallorca y p'els seus congrets, que desitjavan també tastá quant tornás à Malta.

El patrò y En Matginet s'en anaren à n'el xabèch. L'ondemá se feren à la vela cap à Mallorca. Tengueren bona travessia de tornada y tot los va aná en popa.

Desde aquell dia cada vegada que tocavén à Malta feyan una visita à ses monges de Sant Geroni, amb ses màs plenes com se supòsa; y allà passavan gust de fé una xarrada llarga en mallorquí; y en tornarsèn no mancavan may els seus defensius, rosaris y congrets.

Moltes vegades, en sos viatges que feren després per altres tèrres, treyan sa conversa de ses monges de Malta y de lo bons qu'erán els seus congrets y de lo saborosos que los trobavan tant el patrò com s'allot de barca.

Quant En Matginet fonch un homo fet, amb quatre pams d'espalla, que ja feya el servici de rey y anava amb un guarda costes, cada vegada que l'trobava el patrò Ventura li solia dí riguent:

—¡Eh; Matginet! ¿Quantes dotzenes de lliures l'en menjaries ara d'aquells congrets?

—Jo no 'u sé, patrò. Moltes: (li contestava.) Y si fos qualche dia qu'hey ha rusca devés bordo... ¡no dich res!...

PEP D' AUBENA.

PONGELLES.

I.

Vòra les terres qu'el torrent banya
Lo liri d'aygue gentil naixqué
Y quant brillava sa flor hermosa
Tota galana blanca com neu,

La papallona volant li deya
A la flor bella sa mèl beguent:
—De l'aygua pura que fresca t'rega
¿Com es, amiga, que tú'n fas mèl?

Y la flor bella li contestava:
—Lo qu'em demanes dirthó no 'u sé,
Pero agraïda, de bondeveres,
A qui m'estima jo l'estim més.

II.

La petita es una nina
Que no arriba à n'els quatre anys,
Y la majoreta encara
No'n deu tenir deu cabals.
La primera juga alegre
Sense tenir cap afany;
Y la segona les lletres
Li vol fanera ensenyar.

La petita s'aparella
Per anarsen à n'el llit
Y la més gran à la Verge
Oracions li ensenya à dir,
Oracions que les s'en puján
A n'el Cèl los serafins,
Perque son totes puresa
Y surten d'un cor senzill.

¡Banhaja la majoreta!
¡Banhaja son sant desig!
Perque ensenya à la menuda
De resar y de llegir.

III.

—Aygua pura, ¿perque 'm regas
Daya à la pluja la flor,
Y à moltes plantes les negas
L'hemitat, sanch de mon cor.

Y l'aygua li responia:
—Perque no t'algas ab fumis
Com s'alcan moltes florettes
Fent gala de sos perfums.

Perque, flor d'olor y bella
No estimes la vanitat,
Y à mi lo que més m'agrada
Violeta, es l'humildat.

MESTRE ESCRIVIU.

ES COLERA

Per ara no tenim res de nou, y es de esperá que no tenguem; perqu'hey ha qui vetla y ja se sap que sa pò guarda sa viña; y es probable que seguint axí, mos alliberem d'aquest hoste.

Pero convé aximateix mirá enfora per no caure pròp, y noltros volèm doná quatre conseys d'ignorant à n'els nostros lectòrs, perque estigan apareyats y prevenguts.

Es colera es una partida d'animalons molt petits que, com à moscardins à millions, fan esbart y volan per l'ayre. Cercan amb preferència ses parts homides; y es baf calent de sa tèrra, quant es sol la toca fort, fa pujá s'esbart amunt; pero en vení s'horabaixa, que cessa aquesta irradiació de sa caló, s'esbart baixa fins en tèrra.

Regularment aquests animalons se pòsan demunt ses fruytes y ses verdures, y per aquests motius sol entrá es mal pe sa boca y sol haverhí mes atacs à s'entrada de sa nit que de bell de dia.

Abont prosperan molt es dins els auballons y aygòs corrompudes, y safareitxos, y tèrres homides, y femés.

Sabul axó, per no tení es colera es convenient menjá coses seques y que hajan estat molt de temps à n'es foch; beure poca aygo ó milló no gens, es milló un poch de ví ranci, y procurá en lloch d'aygo prendre té ó camamilla per conservá sa traspiració des cos.

Caminá poch perque aquesta traspiració no sia escesiva. Aná mes bé p'es sol, que pe s'ombra.

No menjá fruyta aygolosa ni ensiam crú, ni tomátigues, ni pebres, ni verdures; y si al cas que sia ben passat p'es foch y menjat de totduna.

No convé rentarsè amb aygo sino amb aygordent, ni posarsè a la fresca, ni a ses corrents de s' oratge.

Tancau ses cases a les quatre des decapvespre, després d' haverles ventilades bé a s' u'y des sol, y no obrirlés fins després de les vuyt des demati.

Fumau en aná per parts duptoses. Posauvós flò de sofre dins ses calses, y procurau provehirvós en temps, de sucre, té, camamilla, aygordent, ácid fé-nich, alcánfora esperit de sal fumant, cloro, sinapismes y totes aquelles còses que no se troban quant vé es bull de la cosa.

Mentres no vos entr' sa pò podeu está tranquils y alegres y animá a tothom. Si vos entrás, fojiu totduna a respirá ayres corrents y purs, y per viure cercau Son Sech y Son Vent maldement li hajau de dí Son Durhí.

Procurau no acalararvós, ni enfadarvós per res del mon, ni fé res que vos puga destrempá es ventre.

Si vos sentiú incomodat no fasseeu es desbarat de prendre purga. Lo milló es jaure y suá; y per poch destrempat que aneu, avisau totduna un metge entès en la matèria.

Lo primé de tot ara de totduna es fé una netejada a ca-vostre. Posau sifons a tots els comuns y auballons; secáu ses basses d'aygo; feys trèure es fems; teniu ses fonts ben tapades, y fóra assolls pròp, ni síquies, ni safareitxos, ni còssis de llexivada, ni cubells amb suchs, ni res que puga corromprersè.

Per avuy bastarán aquestes quatre reglas. Si vé el cas ja n' tornarém parlá. Deu fassa que no sia necessari. Amèn.

UN CURANDERO.

XEREMIADES.

Suposám qu' hey deu havè una mida señalada pe s' Ajuntament per ficsá s' altaria de ses veles de ses boligues y d'es ferros que les aguantan.

Suposám també qu' aquesta mida deu essè bastant alta perqu' una persona de bones taves en puga passá sense esfon-dre sa trona.

Lo que no suposám, perqu' es vé, es qu' hey ha veles a part molt públiques de Ciutat qu' un homo petit n' ha de passá per devall acalat per pò de rom-prersè sa clòsca y axò está molt mala-ment y necessita un correctiu.

***

Dues vegades ja y amb aquesta serán tres, qu' hem cridat s' atenció de s' Al-calde de Ciutat y Celadó de sa Vileta demunt una paret qu' hey ha a Son Llull

qu' amenassa ruina y en caure caurá demunt un cami ó carré qu' es de molta pasada. A un costat casi hey té s' escola municipal de nins y a s' altre sa de nines; y si cau quant aquests infants surtan d' escola ó de costura, en farà una coca d' infants.

A noltros al temps present mos agradan més ses coques d' aubercocchs. Entenguemmos d' aubercocchs d' arbre y no d' aquesta altre casta d' aubercocchs vestits que per molt que los digan ses còses no les entenem ó no les volem entendre. Si n' hem de torná parlá farem llarch y destaparém cassos que dòrmen.

***

No fa molt qu' haguérem de trèure a ròtlo un Batle d' una vileta que tot ho componia a garrotades, ara hem trobat es sèn compañoer dins un altre vileta que té un llogaret pròp de Ciutat que tot heu vòl compòndre a bufetades. ¡Vaja un parey de Batles!

Aquesta setmana hey va havè dos joves que se desavengueren dins una ta-vèrna y un pegá a s' altre amb una ca-dira y es ferit surt defòra y al temps que convidava a s' altre a que sortís per donarli ses tornes, compareix el señó Batle y sense apareyarló amb bons avisos li entima nesple y s' altre queixós li deya que no li podia pegá quant ni ensivella un altre, y un altre, fins que l' va fé curt y aquell pòbre ferit que ja havia rebut de dos, l' embotona, l' alsa al ayre, el tira dins una cuneta y li fé mal bé un pèu.

Ay, ydò, señó Batle, aquesta vegada ha trobat sabata de son pèu. En está bò qu' hey toru per un altre parey.

Convendria que s' Autoritat superió abans de doná sa vara a cèrts Alcaldes de barri los enviá a escola de mòdos y bòna educació.

***

A n' es carré de sa Farina, a sa cantonada d' es de la Samaritana, hey ha es lletrero tant y tant esborrat, que si qual-que forasté vòl sebre quin carré es aquell heu ha de demanà a n' els veynats, ja que molts de Municipals en quant a n' aquestes còses duen es papés ben ba-ñats.

Convendria que l' mudassen ó l' ado-bassen prest, y ja qu' hey serían no sería mal tampoch passá una revista per molts altres carrés perque son bastantes ses retjòles qu' estan rompudes ó esborrades.

***

Recomanám a ne qui correspon una partida d' Adans de vuyt a quinze ams qu' amb s' escusa de pegá sótoles dins la mar, se passeitjan els horabaixes per demunt es Moll amb so vestit que duyan quant vengueren a n' aquest mon.

Sa decència y sa moral no pòren per-metre axò a un punt tan concorregut còm es aquell.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS A LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—Tres pichs m' ha estat permès es contá doblés.

SEMBLANSES.—1. En que piuta.
2. En que té cara.
3. En que té clòsca.
4. En que té broquet.

XARADA.—Co-la-dó.

PREGUNTA.—Si en feyan una de tan gran qu' hey cabés dedins.

CAVILACIÓ.—Aspre.

FUGA.—Per ciure ben regalat
Sense trabays ni doló,
No sé cap remey mulló
Que mori sense pecat.

ENDEVINAYA.—Una llantia.

GEROGLIFICH.

10 : ∞

ECSEMÉ.

SEMBLANSES.

1. En que s' assembla un tòrt a una lletuga?
2. ¿Y una lletuga a una oliba?
3. ¿Y una oliba a un mestre d' escola?
4. ¿Y un mestre d' escola a una monja caputxina?

XARADA

Amb sa primera arruix mosquès;
Amb sa segona respir;
Amb sa tercera cant áries,
Y amb sa quarta no heu sé dí.
Es tot es cosa que agrada
Cada dia es dematin
Y també dins sa vetlada
A cualquens ara s' estiu.

PREGUNTA.

¿Quin animal ferós es aquell que a s' enrevés es ben ximple?

CAVILACIÓ.

CINPAMS

Compòndre amb aquestes lletres un llinatge.
ELL

FUGA DE VOCALS.

s p.g.s.s s.n p.g.s.s
Y..s c.t.d.ns c.t.d.ns
P.r. s. 's d.n.n s.s m.ns
P.d.n .st. b.n nt.s.s

ENDEVINAYA.

Si un animaló petit
El xapau en dues parts
Sa de sa part de sa coua
A mí m' sòl significá.
Quant neisch jach còm es conís
Còm ses bèyes quant som gran
Y em matan a cutxillades
Quant me llevan de s' axám.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)

*****

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

A. T.—La Poesia «La Nau de l' Iglesia» no ha arribat encara a poder nòstro.

19 JURIOL DE 1884

Estampa d' En Pere J. Gelabert.